

τρελλό έρωτα. Καί ένα βράδυ στο χορό ενός ξενοδοχείου της τὸ εἶπα. Γέλασε ἀπὸ τὴν καρδιά της. Ὡστόσο μ' ἄφησε νὰ τὴν παρασύρω ὡς τὸν κήπο, νὰ τῆς χαϊδέψω μὲ τρυφερότητα τὰ χέρια καὶ ν' ἀναπνεύσω τ' ἄρωμα τῶν ξανθῶν μαλλιῶν της.

Ἀπὸ κείνη τὴ νύχτα ἄρχισαν γιὰ μένα ἡ εὐτυχισμένες μέρες. Κάθε βράδυ ἐρχόμουν ἔξω ἀπὸ τὴ βίλλα της, τὴν ἔβλεπα νὰ κάθεται στὴ θεράντα της, τὴν ἀκούγα νὰ παίξει πιάνο καὶ νὰ τραγουδά. Κι' ἐνοιώθα ὅτι ἴσως εἶχε ἀρchiσει κι' αὐτὴ νὰ συγκινηθῆται ἀπὸ τὴν ἀγάπη μου. Μιὰ μέρα τέλος βρήκα πάλι τὴν εὐκαιρία νὰ τῆς μιλήσω. Τῆς διηγήθηκα ὅλες τὶς στενοχώριες μου, ὅλον τὸ φλογερὸ ἔρωτά μου καὶ τὴν παρακαλεσα: πρέπει νὰ μ' ἀγαπήσης, Ζερμαῖν. Πρέπει νὰ δεχτῆς νὰ γίνης γυναίκα μου. Θὰ σὲ κάνω πολὺ εὐτυχισμένη.

Κι' ἐκείνη δὲν μοῦ ἀρνήθηκε. Οἱ γάμοι μας ἐγίναν στὸ Παρίσι. Ἐπειτὰ κάναμε ἕνα μακρυνὸ γαμήλιο ταξίδι στὰ παραδείσια νησιά τοῦ Εἰρηνικοῦ. Κ' ὕστερα μιὰ μέρα ἡ Ζερμαῖν ἀρρώστησε βαρειά...

Ὁ Πῶλ Γκριλῶ δὲν μπόρεσε νὰ συνεχίσῃ τὴ φράσι του. Εἶχε γίνει κατάχλωμος καὶ τὸ βλέμμα του εἶχε θολώσει. Σηκώθηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι, προχώρησε ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Φωρβίλ καὶ βγήκε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο.

— Ἐλάτε, τοῦ εἶπε, νὰ σᾶς δείξω τὴ βίλλα της. Τώρα βέβαια εἶνε κλειδωμένη γιατί οἱ ἰδιοκτῆται της πού τὴν ἀγόρασαν ἀπὸ τοὺς γονεῖς της ἔχουν γυρίσει στὸ Παρίσι, ὡστόσο τίποτε σ' αὐτὴ δὲν ἔχει ἀλλάξει.

Κι' ὁ Γκριλῶ παρέσυρε τὸν Φωρβίλ μέσα στὴν κρύα νύχτα, τοῦ ἔδειξε μιὰ κλειστὴ καὶ σκοτεινὴ βίλλα, τὸν ὡδήγησε κατόπιν στὸ κήπο της ὅπου συνήθιζαν νὰ κάνουν τὸν περίπατό τους μὲ τὴν Ζερμαῖν καὶ τέλος τοῦ εἶπε:

— Ἐξέρω ὅτι θὰ μὲ νομίζετε γιὰ τρελλό. Μὰ δὲν ἔχετε δίκιο. Ὅταν πέθανε ἡ Ζερμαῖν ἐνοιώσα ὅτι εἶχε χαθῆ πειὰ γιὰ μένα ὁ κόσμος. Γιὰ νὰ παρηγορηθῶ ταξίδεψα σ' ὅλες τὶς θάλασσες. Μὰ μὲ βασάνιζε συνεχῶς ἡ νοσταλγία της. Κι' αὐτὴ ἡ νοσταλγία μ' ἔφερε φέτος ἐδῶ πέρα. Ἦθελα νὰ ξαναζήσω μόνος μου πειὰ τὴν εὐτυχία μου, νὰ κάνω τὸν ἑαυτό μου νὰ πιστέψῃ ὅτι δὲν πέθανε ἡ Ζερμαῖν καὶ νὰ χαρῶ μαζί της ὅλη τὴν ὡμορφιά τοῦ ἔρωτά μας. Κι' ἀλήθεια, ἔρχονται στιγμὲς πού νοιώθω τὴν Ζερμαῖν κοντά μου, βλέπω τὴ μορφή της καὶ τὴν ἀκούω νὰ μοῦ μιλήσῃ μὲ τρυφερότητα:

— Πῶλ, ἀγαπημένε μου Πῶλ, θὰ σὲ περιμένω πάλι αὔριο βράδυ στὸν κήπο...

Κι' ὁ Γκριλῶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ σὰν παιδί ἐκεῖ ἔξω ἀπὸ τὴν κλειστὴ κι' ἔρημη βίλλα.

— Συγγνώμη! τραύλισε ντροπισμένος ὁ Φωρβίλ. Καὶ μὴ ἀντέχοντας νὰ βλέπῃ αὐτὸ τὸ μαρτύριο τοῦ Γκριλῶ, χάθηκε μὲ γρήγορο βῆμα μέσα στὸ σκοτάδι, ἔτσι σὰν ἕνας ἄνθρωπος πού εἶχε κάνει ἕνα ἔγκλημα.

Πάνω στὸν οὐρανὸ τ' ἄστρα τρεμόσβυναν ἐνῶ ὁ ἀγέρας σκόρπιζε στὴ γῆ τὰ κίτρινα φύλλα τῶν αἰωνόβιων δέντρων τῆς λεωφόρου.

Καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ὁ δυστυχισμένος Πῶλ Γκριλῶ κατάλαθε τότε ὅτι ἦταν κι' αὐτὸς πειὰ ἕνα κίτρινο φύλλο πού τὸ ἔσευνε δῶ κι' ἐκεῖ ὁ ἄνεμος... **ΑΝΤΡΕ ΤΙΣ ΣΙΕ**

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΘΥΣΙΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΟΥ

Ἀπὸ μιὰ σειρά εὐθύμων θεατρικῶν ἀνεκδότων, δημοσιευθέντων στὴν παρισινὴ «Ἐπιθεώρησι τῶν δύο Κόσμων» παραλαμβάνομεν τὸ ἑξῆς:

Κάποτε στὴ Λυὼν ζοῦσε ἕνας γέρος θαρύτονος, ὁ Πιέρ Σερέν, ὁ ὁποῖος ἔπαιζε στὸ μελόδραμα δευτερευούσης μόλου. Ἐἶνα ἀπόγευμα τὸν ἐκάλεσε ὁ διευθυντῆς τοῦ θιάσου καὶ τοῦ εἶπε:

— Σερέν, αὔριο τὸ βράδυ εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ παίξετε τὸ «φάντασμα» στὸν Ἀμλέτο.

— Μὰ εἶνε ἀδύνατον, κύριε! Τὸ «φάντασμα» εἶνε μεῖρις τοῦ μπάσου.

— Πρέπει νὰ τὸ κάμετε σεῖς.

Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Σερέν ἐθεάθη περπατῶντας πάλιν στὸ χιόνι εὐπόλητος. Κάποιος πού τὸν εἶδε τὸν ἐρώτησε:

— Τί κάνεις ἐκεῖ, Σερέν;

— Δὲν βλέπεις, φίλε μου, τοῦ εἶπε ὁ Σερέν. Προσπαθῶ νὰ κρουολογήσω γιὰ νὰ μπορέσω νὰ κάμω τὸν μπάσο στὸ «φάντασμα» τοῦ Ἀμλέτου!

Δὲν κατωρθῶσε ὅμως ὁ δυστυχῆς Σερέν νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ὑπερβολικὸ διευθυντῆ του, διότι τὴν ἐπομένην ἔπεσε ἀρρώστος στὸ κρεβάτι ἀπὸ πνευμονία καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες πέθανε!

Η ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

Τὸ «Μπουκέτο» ἐξέδωκε μέχρι σήμερον χάριν τῶν ἀναγνωστῶν του μίαν σειράν ἀριστουργηματικῶν μυθιστορημάτων.

Τὰ μυθιστορήματα αὐτὰ δύνανται νὰ τὰ προμηθευθοῦν οἱ ἀναγνώσται μας ἀπευθυνόμενοι εἰς τὰ γραφεῖα μας, ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5β' (ἐναντι πλατείας Κλαυθμῶνος), πρὸς 8 δραχ. ἕκαστον.

1) «ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ» τοῦ Ἀλφόνσου Κάρο.

2) «Ἡ ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ (υἱοῦ)

3) «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» τοῦ Ἀββᾶ Πρεβό.

4) «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» τοῦ Λαμαρτίνου.

5) «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» τοῦ Μυσσέ.

6) «Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ» τῆς Ντελλύ.

7) «ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ» τοῦ Α. Δουμᾶ (πατρός).

8) «ΑΠΟ ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τῆς Ντελλύ.

9) «ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τοῦ Δουμᾶ (πατρός).

10) «ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ» τοῦ Ἐτεν σέλ.

11) «Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ» τοῦ κόμητος

12) ντὲ Σεμουᾶ.

«Ἡ ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ» τοῦ Ὀκτ. Φεγιέ.

13) «Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» τοῦ Πῶλ Φεβᾶλ.

14) «ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ» τοῦ Πῶλ Φεβᾶλ — Β' μέρος τοῦ «ΩΡΑΙΟΥ ΙΠΠΟΤΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» (μόλις ἐξεδόθη.) (Σελίδες 400. Δραχμαὶ 10).

Ἀπὸ τὰς παλαιότερας ἐκδόσεις τοῦ «Μπουκέτου» δίδονται εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας μὲ δραχμὰς 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 δραχμὰς διὰ τὰς ἐπαρχίας, τὰ ἑξῆς βιβλία:

«Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» τοῦ Ρ. Στήβενσον.

«Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» τῆς Σέλμας Λάγκερλεφ.

«Ἡ ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» τοῦ Ερ. Μυρζέ.

«Ἡ ΣΟΝΙΑ» τῆς Γκρεβίλ.

Καὶ «ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ» τοῦ Ἐντγαρ Πόε.

(Δύο τόμοι, ἕκαστος δραχ. 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας),

Καὶ τὰ ὀκτὼ περίφημα:

«ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

πού τιμῶνται δραχ. 25, πρὸς 5 δραχ. ἕκαστον διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα. Εἰδοποιοῦνται ὅμως οἱ ἀναγνώσται μας, ὅτι τὰ βιβλία αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ζητήσουν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, καθ' ὅσον δὲν θὰ σταλῶσιν εἰς τὰ κατὰ τόπους Πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων.